

μιά άμιλλα εύγενική, πού έχει για βραβεύο μιά θέση στο περιοδικό σας. Καί δε χρειάζεται, θαρρώ, καί πολλή συλλογή νά νουιώση κανένας τ' αποτελέσματα τέτοιου διαγωνισμού.

Με τους άλλους λοιπόν πού θεωροῦν αὐτό τιμή τους (καί εἶνε κηλίας ὄχι μικρῆ) συγχωρήστε με νά μετρήσω καί τόν ἑαυτό μου.

Ὅλος ὑμέτερος

K. I. A.

Η ΒΟΥΒΗ

Μάννα καί κόρη βράδου γυρίζουν
ἀπό τὸ λόγγο·

Ἄπ' τὸν ἀγέρα τὰ δέντρα τρίζουν
μ' ἄγριο βόγγο.

Ἐστὴν κόρ' ἡ μάννα σκύφτει καί λέει·
Γοργά ἄς διαδοῦμε,
Τὴν κουκουβάγια ἄκουε πού κλαίει,
Πᾶμε κι' ἀργούμε.

Εἶνε τὸ ρέμμα τὸ στοιχειωμένο
Μιλιά, μὴν πάθης,
Μιλιά. . . Τὸ στόμα κράτα κλεισμένο
γιατί ἐχάθης.

Περὸν κι' ἀκοῦνε χίλια τραγούδια
ἀπ' τὸ ποτάμι.
Νεράϊδας πούγε σπολή λουλούδια
γίνονταν γάμοι.

Ἄπ' τὸ φεγγάρι ἡ λάμψη ἐχύθη
καί σβουόν τ' ἀστέρια.
Ἄσπρα Νεράϊδων λάμψανε στήθη
πόδια καί χέρια.

— Ὁ νῆος πού ἔξερεις, κόρη μου, πάει.
Δὲ θά σὲ πάρη.
Νεράϊδα λέει. Μέν ἀγαπάει,
τὸ παληκάρι.

Ἐσχά' ἡ κόρη καί τις Νεράϊδες
μπαιζογελάει·
Μὰ τὴ βουβαίνουν ἔστ' οἱ κυράδες
καί δὲ μιλάει.

Χρ. Ν. Βαρολέντης

ΝΕΚΡΗ ΟΛΟΛΕΥΚΗ

Εἶγες λευκὸ λευκὸ τὸ πρόσωπό σου
Καί τὸ στεφάνι σου λευκὸ,
Κι' ἀπὸ τ' ἀνθοσπαρμένο φέρετρό σου
Ὡσαν ἀφρός ξεχειλίζε
Τὸ φέρεμα τὸ νεκρικό.

Κ' ἐπάνω ἀπὸ τ' ἀπάρθενο κορμί σου
Ὡσαν λευκὴ φεγγαβολιά,
Ἀθώρητη ἐφτερούγιαζε ἡ ψυχὴ σου
Καί τῆς Ἐδέμ μᾶς ἔδειχνε
Τὴν κρινστολόιστη ἀγκαλιά.

Ἀνθιμος Λευκάτας

Η ΨΥΧΗ

Με λάμψη θεῖαν ἄσβεστη
Ἐ τὸ πρόσωπο χυμένη,
μὲ παιδικὸ χιμόγελο
μ' ἀγγελικὴ χαρά,
τὴν ὄψη τῆς τὴν ἐμμορφή
σὲ βράχο ἀκουμπισμένη
σούβει νὰ ὀδῆ Ἐ τὸ ποταμιού
τὰ κάτασπρα νερά.

Κάτ' ἀπ' τὸν βράχο ἤσυχο
τὸ ποταμάκι τρέχει
τοῦ χρόνου, μ' ἐν' ἀθόρυβο
γλυκὸ μουρμουριτό·

καί γοργοπαίζει βέροντας
καί γύρω-γύρω βρέχει
ἓνα λουλούδι πούμεινε
μέσ' Ἐ τὸ νερὸ σκυφτό.

Καί — ποταμὸς ἀκράτητος —
ὁ χρόνος σὰν διαβαίνει
καί τῆς ζωῆς τὸ λουλούδο
ἀρπάζει μὲ ὀρυμνί.
Αὐτὴ Ἐ τῆς ἀθώτητος
τὸν βράχο ἀκουμπισμένη
ἀθῶα καθρεφτίζεται,
ἀθῶα καί ἀγνή.

I. Θ. Δημητρόπουλος

ΔΥΟ ΑΣΤΡΑ

Κύτταξα ἀστέρι ὀλόφωτο πού ἀπ' τούρανοῦ τὴ σφαῖρα
Τὴ λάμψη του τὴ μυστικὴ σκορπούσε ἄτον αἰθέρα,
Μὰ ἔξαφνα μαῦρο σύννεφο τὰγκάλιασε καί ἄβη
Μαζί του μέσα Ἐ τούρανοῦ τὰτροσπαρμένα βᾶθη . .

Καί στὴν καρδιά μου ὡσαν αὐτὸ ἐν ἄστρο κατοικοῦσε
Καί κάθε μου κρυφὸ παλμὸ μὲ ἀκτιδᾷ του φιλοῦσε,
Μὰ ὁ Χάρος, μαῦρο σύννεφο, ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βᾶθη
Μοῦτ' ἀρπάξε ἄχ! καί Ἐ τούρανοῦ τὰ τρισάβα ἐχάθη! . .

N. Γεννηματῆς

Η ΚΟΡΗ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

Δημητρίω Βικέλα

Κι' ὄνειρο ἂν δέν ἦταν γλυκὸ, μὰ ἦταν πικρὴ ἀλήθεια
Ἐ τοῦ κόσμου μέσα τῶνειρο πού γλύκαινε τὰ στήθεια . . .
Μιά μέρα, μόνο μιά φορὰ τὴν εἶδα. Ὡμὲ τί κρίμα!
Τὴν ἄλλη τὴν ἐθάλανε μέσ' Ἐ τὰχαρο τὸ μνημα.

Μιανῆς ἡμέρας δειλινὸ τὴν εἶδα Ἐ τὰρογιάλι
Πάνου σὲ βράχο ἀκουμπιστὴ καί μὲ γυρτὸ κεφάλι,
Τὴ θάλασσα ἔβλεπε μακρὰ πού ἄγρια ἀφροκοπούσε
Καί μανιωμένη ἴσῃν ἀκτὴν ἐχτύπαγε καί σπούσε.

Γυρτὴ κατὰ ἴσῃν δύση τῆς τοῦ Ἡλίου ἡ λαμπάδα
Σκόρπαι χρυσάφι ἀμάλαγο μέσ' ἴσῃν ὑγρὴ κοιλάδα,
Χρυσάφι πού παραβγαίνει μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς,
Χυμένον ἐκεῖνον ἄτον ἀφρό, κι' αὐτὰ ἴσῃν ἀγκαλιά τῆς.

Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια τῆς ἴσῃν θάλασσα ριγμένα
Τὴ θάλασσα καθρέφτιζαν κι' αὐτὰ τρικυμισμένα,
Καί τοῦ πελάγου ὁ ἀφρός εἶχε τὴν κόρην ἐννοια
Καί τὴν περιζῶνε ἀπαλά μ' ὀμίλην ἀσημένια.

Μήπως κι' ὁ Ἡλιος ζήλευε δικὴ του νὰ τὴν κἀνη
— Ὁ Ἡλιος πού οἱ ἀχτινῆς του τῆς κένταγαν στεφάνι
Μ' ὄλα τὰ μάγια τούρανοῦ, μὲρὸς στὰθητό μου βλέμμα.
Στεφάνι μυριοχρώματο, τῆς ἴριδος τὸ στέμμα.

Τὴν ἔβλεπα κι' ἐλόγιαζε πού ἡ χρωπὴ παρθένα
Ἐ ἦταν ἡ Κόρη τ' Οὐρανοῦ πού εἶχαν ἀφημένα
Τὸ Θρόνο τοῦ πατέρα τῆς καί τὴ γαλάζια Ἀγκάλη,
Καί Ἐ τοῦ Αἰθέρα ἐκαθονταν ψηλὰ τὸ περιγιάλι.

Πάνου σὲ βράχο ἀκουμπιστὴ καί μὲ γυρτὸ κεφάλι
Τὰ πλοῖα τοῦ Κόσμου ἀγνάντευον ὅπου μὲ βία μεγάλη,
Χωρὶς ποτὲ νὰ ἔωριαστοῦν, σκίζον τὰ οὐράνια πλάτη,
Γιατί ἔχουν φάρους ἀγρυπνοὺς τὰ φωτερὰ τῆς μάτια.

... Μιά μέρα, μόνο μιά φορὰ τὴν εἶδα. Ὡμὲ τί κρίμα!
Τὴν ἄλλη τὴν ἐθάλανε μέσ' Ἐ τὰχαρο τὸ μνημα . . .
Κι' ὄνειρο ἂν δέν ἦταν γλυκὸ, μὰ ἦταν πικρὴ ἀλήθεια
Μέσα Ἐ τοῦ κόσμου τῶνειρο πού γλύκαινε τὰ στήθεια.

M. I. Μαυμακιδῆς

Η ΛΙΜΝΗ

Τὴν ὀμορφή τὴ λίμνη μου θυμᾶμαι
πὺ γνώρισα στὰ Γιάννενα παιδί
καί Ἐ τ' ὄνειρο τὴ βλέπω σὰν κοιμᾶμαι
καί κείνηνε ἡ καρδιά μου τραγουδεῖ.

Νεράϊδες ὅπου πλέκουν στεφάνια
στὲς καλαμιές κουμένες τὴν ἡμέρα
σὰν ἔβουνε τ' ἀστέρια Ἐ τὰ οὐράνια
στὸ ἀρογιάλι παίζουν ἐκεῖ πέρα.

Ἐ τὸ ἀρογιάλι, πού κυλᾷ τὸ κύμα
στὸ φεγγαριού τὴ λάμψη ἀσημωμένο
κι' ἀναστενάζει ἀδιάκοπα σὰ μνημα
ὅπου βαστάει νεκρὸν ἀναστημένο!

Σταυρίδης Σ. Μινεῖκος

Σ' ΕΝΑ ΣΥΓΓΕΦΟ

Μπροστὰ μπροστὰ ἀδιάκοπα σὲ σπρώχνει
ἡ δυνατὴ ἀνάσα τῆς νοτιάς,
ἀπὸ βραδὶς μὲ δύναμη σὲ διώχνει
στὰ πέλαγα σκοταδερῆς νυχτιάς.

Κ' ἔτσι γυρίζεις, σύγγεφο, ὀλοένα
ὅσο βροχὴ νὰ γένῃς μιαν ἡμέρα,
πιστὸ ζωῆς σὲ χόρτα μαραμμένα
ἡ νὰ χαθῆς στῆς ἀμμουδιάς τὴν ξέρα.

Σὲ συμπονώ γιατί βλέπω σὲ σένα
ὀλάκερὴ μου τὴ ζωὴ,
πὺ τρέχω γλίγωρα λαχανιασμένα,
ἔως τὴν ὑστέρη πνοή.

Κι' ἂν σένα γὰ πιστὸ ἡ γῆ σὲ πάρη,
ἐμᾶς μᾶς πέρνει γὰ θροφή
καί σμίγουμε κ' οἱ δυὸ σ' ἓνα χοσάρι,
ἀγαπημένοι ἀδελφοί!

Κώδτας I. Ἀδαμόπουλος

ΜΝΗΜΑ

Τὰ μαῦρα μαλλιά σου φαντάζομαι κύμα,
Σὲ βράχο τ' ἀφράτο σου στήθος πού σπάνει·
Ἄχ, νᾶμον ὁ ναύτης τὸ δρόμο πού χάνει
Κ' ἐκεῖ βρίσκει μνημα.

Γ. I. Καρβωνίδης

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 4 Ἰανουαρίου 1895. — Ὁ κ. Σπυρ. Λάμπρος ἐξηγεῖ τὰ τῆς τοπογραφίας τῶν ἀρχαίων Φερῶν κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Ρήγα τὸ 1797 δημοσιευθέντα χάρτην τοῦ Βελεστίνου καί τὰς ἰδίας ἐπὶ τόπου γενομένας νεωστὶ παρατηρήσεις. Ἡ ἀρχαία πόλις ἐκεῖνο περὶ τὴν κρήνην Ὑπέριαν (θεοφιλέστατον νῆμα παρὰ Σοφοκλεῖ) καί σήμερον ἐτι σχηματίζουσαν λίμνην ἀβαθῆ 40 μ. μήκους καί πλατους, μᾶλλον δὲ ἐξτείνεται πρὸς τὴν τουρκικὴν συνοικίαν. Ἡ χριστιανικὴ συνοικία, ἡρημωμένη πρὸ ἐτῶν παρέχει πρόχρονον πεδῖον πρὸς ἐρεῦνας ἀρχαιολογικάς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χάρτου τοῦ Ρήγα. Σημαντικὸν εἶνε τὸ στάδιον ὅπερ ἐτι ἀναγνωρίζεται. Τὰ παρὰ τῷ Ρήγα ὄνομαζόμενα «σηήτια τῶν βασιλέων» εἶνε τεύχη 80 μ. μήκους, εἰς ὕψος 2 — 3 μ. σωζόμενα. Τὰ οὐχρώματα τῆς πόλεως ἐστρέφοντο πρὸς τὰς ἀντιπάλους τῶν Φεραίων τυράνων πόλεις, τὴν Λάρισαν καί Κρανῶνα, ἐμπροσθεν δὲ αὐτῶν ἡ κοίτη τοῦ χειμάρρου ἀπέτελει τάφρον τρόπον τινά. — Ὁ κ. Δαίρπελδὸς ὁμιλεῖ περὶ τῆς θέσεως τῶν ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις καί ἐγγύς περὶ αὐτὰς δήμων. Εἶνε γνωστὸν ἤδη ὅτι εἰς τὰς 10 φυλάς ἀνήκοντες ἐκείνο ἐν τῷ ἄσκει καί περὶ αὐτὸ κατὰ τὴν ἐξῆς σειρὰν οἱ ἐπόμενοι δήμοι: ἡ Ἀγρυλὴ ΜΑ πέραν τοῦ Ἰλισοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν 1ην ἴτοι Ἐρεχθίδα φυλὴν· εἶτα ἡ Διόμεια, ἀνήκων εἰς τὴν 2αν ἴτοι Αἰγιίδα φυλὴν· εἶτα ὁ τῶν Κυδαθηναίων δήμος παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀνήκων εἰς τὴν 3ην φυλὴν, τὴν Πανδιονίδα· εἶτα οἱ Σκαμβωνίδαι, ὅπου κατώκουον πολλοὶ μέτοικοι, ἀνήκων εἰς τὴν 4ην φυλὴν, τὴν Λεοντίδα· εἶτα ὁ Κεραμεικός, ἀνήκων εἰς τὴν 5ην φυλὴν, τὴν Ἀκαμαντίδα· εἶτα οἱ Βουτάδαι, παρὰ τὴν ἱερὰν δόον, ἀνήκων εἰς τὴν 6ην φυλὴν, τὴν Οἰνηίδα· εἶτα ἡ Μελίτη (ἐπὶ τῆς